

Een waar gebeurd verhaal dat zich onlangs afspeelde in de prachtige tuinen van de Hortus Haren in Haren (Groningen)

Thomas en Valentijn mogen niet meer in de tuin

"Mmmmmmmmmmmmm, wat smaken die roze bloemetjes lekker", zegt Thomas tegen Valentijn "Heb JIJ ze al geproefd?" "Nee, nog niet", antwoordt Valentijn. "Maar ik probeer er ook een. Ja, mmmmmmmmmmmmm. Dat is lekker! Heerlijk! Vooral die knopjes!" Thomas en Valentijn smikkelen van de bloemetjes en eten ze allemaal op! Na een tijdje is er geen enkel bloemetje meer over. Alles is opgegeten. Thomas en Valentijn zijn twee kleine reeën, maar ook twee vriendjes. Dikke vriendjes! Alles doen ze samen! Ze zijn de hele dag bij elkaar. En weet je wat ze het liefste doen.....? Eten! Het allerliefst zijn ze aan het eten! Ze eten hun buikjes dik en rond en daarna zoeken ze een plekje waar ze lekker kunnen liggen en herkauwen.

Bij reeën gaat het heel anders dan bij mensen. Mensen eten geen bloemetjes. Mensen eten ook geen gras en geen knoppen van bomen en struiken. Wij mensen zouden daar maar buikpijn van krijgen en misschien wel heel erg ziek worden. Maar reeën zijn geen mensen. Bij reeën is alles anders. Reeën eten juist wél bloemen en gras en knoppen van bomen en struiken. En als ze genoeg gegeten hebben, gaan ze liggen en eten ze eigenlijk nog een keer. Want het eten dat ze daarnet opgegeten hebben, komt na een tijdje terug in hun bek. Ze kauwen hier nog eens goed op en pas dan wordt het eten echt doorgeslikt en blijft het in de buik.

Thomas en Valentijn hebben hun lievelingsplekje opgezocht om te herkauwen. Maar al gauw zijn ze daar klaar mee en willen ze weer iets anders doen. Wat ze gaan doen.....? Ja, je raadt het al! Ze willen wéér gaan eten. Samen lopen ze daarom door de prachtige tuin en kijken om zich heen. "Heb je die gele bloemen daarginds gezien", vraagt Valentijn? "Dat zijn net zulke bloemen als die we daarnet hebben gegeten. Alleen zijn deze geel! Zullen die ook zo lekker zijn? Thomas en Valentijn lopen er naartoe en proberen voorzichtig allebei een hapje. Ja hoor! De gele bloemen zijn inderdaad erg lekker! Ook deze bloemen eten ze allemaal op. En zo gaat het maar door! Even liggen ze te herkauwen en daarna smikkelen ze weer van andere bloemen. De roze, de rode, de gele, de witte en de oranje bloemen, ze eten alles op.

Thomas en Valentijn hebben geluk, want de tuin waar ze lopen is een hele grote tuin waar heel veel bloemen staan. Grote mensen noemen het een park. Het is een grote tuin met een hek er omheen. Alleen is het hek kapot. Overal in het hek zitten grote gaten waar reeën gemakkelijk doorheen kunnen lopen. Ook Thomas en Valentijn gaan wel eens door zo'n gat naar een plekje buiten het park. Maar ze komen steeds weer terug. Hier in het park vinden ze het fijn. Want elke dag vinden ze hier lekkere bloemen om te eten. En elke dag eten ze alles op wat ze vinden. De eigenaar van de tuin vindt dat natuurlijk niet zo leuk. Hij wil de reeën wel graag kwijt. Maar hoe? Hij kan ze niet eens vinden! Laat staan dat hij ze kan vangen! Soms ziet hij ze in de verte wel staan. Maar het park is best groot. En de reeën zijn altijd net op een plek waar hij niet is. Dat komt omdat reeën heel goed kunnen horen en ruiken. Die hebben de eigenaar al lang gehoord, gezien of geroken, lang voordat hij in de buurt komt. Dan verstoppelen ze zich gauw. En stilletjes zoeken ze dan een andere plek. De eigenaar kan ze dus nooit pakken! En zou hij al bij ze in de buurt kunnen komen, dan nog heeft hij geen schijn van kans. Want reeën kunnen zo hard rennen, dat hij ze nooit bij zou kunnen houden. Maar misschien is er een ander plannetje te bedenken om de reeën kwijt te raken? Zou hij een jager kunnen vragen om de reeën dood te schieten? Nee, dat wil de eigenaar van de tuin helemaal niet! Zulke prachtige dieren schiet je toch niet dood! Geen enkel dier trouwens. Maar wat dan wel? Misschien kan hij de dierenarts vragen om ze een spuitje met slaapmiddel in hun bil te schieten? Dan brengt hij de slapende reeën wel ergens anders naartoe. Maar eigenlijk vindt hij dat ook geen goed idee. De eigenaar van de tuin bedenkt de gekste dingen om van de reeën af te komen. Maar geen enkele van die bedenksets is echt een goede oplossing. Hij denkt zich suf, maar weet echt niet wat hij moet doen. Totdat hij op een dag bezoek krijgt van een vriend. Terwijl de eigenaar van de tuin koffie schenkt en de koekjestrommel pakt, vertelt hij over de reeën in het park. Hij vertelt dat de reeën alle bloemen opeten. En hij vertelt dat hij die reeën eigenlijk wel graag kwijt wil, maar alleen niet weet hoe! Als hij uitverteld is wordt het even heel stil. De vriend zegt niets, maar denkt na. Hij denkt heel diep na. Hij strijkt eens met zijn handen door zijn haar. Hij kriebelt in zijn baard. En hij krabt eens achter zijn oren. En dan zegt hij "ik denk dat ik wel een oplossing weet". "Daar moet de eigenaar hartelijk om lachen. "Ha, ha

ha! Ik heb er al zo lang over nagedacht! En nog helemaal niets weten te bedenken. En JIJ hebt in vijf minuten een oplossing bedacht? Daar geloof ik helemaal niets van. Maar laat toch maar horen!"

"Nou", zegt de vriend, "luister maar eens". En hij vertelde een lang verhaal. En toen hij uitverteld was, was het de beurt aan de eigenaar om even diep na te denken. Ook hij streek met zijn handen door het haar en kriebelde in zijn baard en achter zijn oren. Dit plannetje leek zo simpel en eenvoudig. Het was haast te gemakkelijk. Haast te mooi om waar te zijn! Maar het was ook een heel slim plannetje. "Laten we het een kans geven", zei hij tenslotte. "Als het niet lukt....., tja....., dan is er nog niets ergs gebeurd. Dus waarom niet?" De volgende dag werden alle gaten in het hek rondom het park dichtgemaakt, op ééntje na. Eén gat in het hek werd open gelaten. Het was het gat dat vlakbij de lievelingsplek van Thomas en Valentijn was. Het was de plek waar de reeën het vaakst waren gezien. Daarna gingen de eigenaar en zijn vriend naar een rozenkwekerij. Daar haalden ze een heleboel rozenplanten met knoppen. In het park werden die in de grond gezet. Eerst op de lievelingsplek van de reeën. Toen een eindje verderop. Nog een eindje verderop kwamen weer wat rozen. En nog een eindje verderop ook weer! En zo ontstond een 'weggetje' van rozen in de richting van het gat in het hek. Ook vlak achter het gat werden rozen in de grond gezet en verderop ook nog weer. En toen was het wachten gebazen.

Thomas en Valentijn wisten natuurlijk niets van het plannetje. En toen ze 's avonds toevallig op hun lievelingsplek kwamen, waren ze erg verbaasd. Deze bloemen waren snel gegroeid! Maar ach, ze dachten er verder niet over na. Daar waren de rozen veel te lekker voor. Ze aten en ze aten maar, en kwamen steeds dichterbij het gat in het hek. En toen ze bij het hek kwamen..... stapten ze gewoon door het gat naar buiten. De rozen die daar achter stonden leken óók zo lekker. En toen....., toen was het te laat! Want de eigenaar van het park had hier op gewacht. Op veilige afstand had hij met een verrekijker naar Thomas en Valentijn staan kijken. En toen de reeën ver genoeg door het hek waren gelopen, kwam hij gauw aangelopen om het hek dicht te maken. Thomas en Valentijn konden niet meer naar binnen. Tja! Daar stonden ze met hun tweetjes, twee kleine reeën. Met hun neuzen tegen het hek keken ze naar het park, met in de verte nog véél meer van die heerlijke bloemen. Ze konden er alleen niet bij! Wat een pech! Maar niets meer aan te doen!

"Kom op Valentijn", zei Thomas na een tijdje. "We maken ons niet druk over bloemen die we niet kunnen krijgen. We draaien ons om en gaan op avontuur. Er is vast nog veel meer lekkers in de wereld." En inderdaad! Even later hadden ze heerlijke bramen gevonden, en paddestoelen, en twijgjes, en kruiden, en gras. Allemaal ook erg lekker. Mmmmmmmmmmmmm! Ze eten hun buikjes helemaal vol. Een mooi plekje om te liggen herkauwen hadden ze ook snel gevonden. Ze waren heel tevreden. Ja! Ook buiten het park was het leven goed. Thomas en Valentijn leefden er nog lang en gelukkig!

(Voor-
lees)-
verhaal

door
José Mangelsdorf